

i Aar, udstedes dels 5 pCt.s rentebærende Statsobligationer, dels 5 pCt.s rentebærende Statsgældsbeviser. Statsobligationerne amortiseres i Løbet af 15 Aar ved Udtrækning til Pari i Serier med $\frac{1}{30}$ halv-aarlig, og disse Statsobligationer er efter Forslaget uopsigelige saavel fra Laan-givernes som fra Laantagerens Side. Det skulde altsaa være et hurtigt amortisabelt Papir, et af den Art Papirer, som der i det danske Marked viser sig en ret stærk Efterspørgsel efter.

Statsgældsbeviserne skal efter Forslaget indfries med deres Paalydende — altsaa til Pari — den 1. November 1927. Det er en Løbetid af $2\frac{1}{4}$ Aar, disse Statsgældsbeviser faar. Det vilde maaske være rimeligt at give dem en Løbetid af 2 Aar, men det kan jo forudsættes, at der kunde blive Nødvendighed for at have Lovgivningsmagten med paa det Tidspunkt, da man skal tage Bestemmelse om deres Fornylse eller Ikke-Fornylse, og hvis saa Tidspunktet for deres Udløb var 1. August 1927, vilde der maaske blive Anledning til en Sommersamling igen. Jeg haaber ikke, at Rigsdagens ærede Medlemmer vil tage mig det alt for ilde op, at jeg ikke har ladet den Nødvendighed fremgaa af dette Lovforslag, hvis det skulde blive nødvendigt at foretage Lovforanstaltninger ved dette Laans Udløb, men har foreslaaet, at det skulde udløbe 1. November 1927; saa er Rigsdagen ordinært inde og kan behandle Spørgsmaalet om Laanets eventuelle Fornylse eller Tilbagebetaling paa en eller anden Maade.

Naar jeg har valgt Aaret 1927 til Udløbstid for disse korte Statsgældsbeviser, som foreslaas udstedt, hænger det sammen med, at i dette Aar forfalder der — jeg havde nær sagt: mærkværdigvis — ikke andre Statsgældsbeviser til større Beløb. Saavel i 1926 som i 1928 forfalder der betydelige Beløb af andre korte Statsgældsbeviser, saa naar man skulde have korte Statsgældsbeviser, var man nødt til at tage Aaret 1927. Men for øvrigt mener jeg ogsaa, at det rent forretningsmæssigt vil være en meget passende Løbetid for et saadant Papir med Hensyn til at opnaa en antagelig Pris derfor.

Jeg har altsaa ment, at man burde dele disse Papirer, som skal udstedes til Tilbagebetaling af de 60 Mill. Kr., i disse to Typer, de længere Statsobligationer og de korte Statsgældsbeviser. Men tillige har jeg ment, at man burde give de Folk eller Institutioner, der vil tegne disse nye Beviser, fuld Valgfrihed med Hensyn til,

om de vil tegne de korte eller de længere Obligationer, og der er derfor ikke i Lovforslaget fastsat noget om, hvor mange Millioner der skal tegnes af den ene Slags og hvor mange af den anden Slags. Jeg vil tro det heldigst at lade Markedet selv være afgørende for, hvorledes Fordelingen mellem disse to Slags Obligationer bliver.

Begge Arter af Obligationer skulde løbe med en Rente af 5 pCt. Deres Kurs vil naturligvis blive noget forskellig, idet Kursen paa de kortere Obligationer vil blive betydeligt bedre end Kursen paa de 15 Aars Obligationer. Det er derfor heller ikke muligt i Lovforslaget at optage noget bestemt Beløb for Udstedelsen udover den Begrænsning, der ligger i, at der skal tilvejebringes det nødvendige Beløb til Dækning af de 60 Mill. Kr. Naar et saadant Laan skal udbydes, vilde det jo være en Behagelighed, i hvert Fald for Finansministeren, om det kunde blive overtaget af et Konsortium, som vilde overtage det til den og den Pris. Det har imidlertid ikke været muligt i Øjeblikket at opnaa et Tilsagn om et saadant Konsortiums Dannelse, idet navnlig Hovedbankerne, som jeg har talt med om dette Spørgsmaal, har næret Betænkeligheder ved at paatage sig at afsætte et nærmere fastsat Beløb af disse Obligationer. Bankernes Ængstelse paa dette Punkt forstaar jeg godt; thi Bankerne er i Øjeblikket ikke i Besiddelse af likvide Midler i noget synderligt Omfang, og selv om man kan sige, at der bliver 60 Mill. Kr. likvide Midler paa det samlede Pengemarked i Danmark, og selv om der derfor i Virkeligheden er Penge ledige til at kunne købe de nye Obligationer, kan den enkelte Bank med Rette sige: Ja, men det er muligt, at Pengene til at købe de nye Obligationer for bliver taget af min Bank, medens det derimod ikke er sikkert, at de Penge, som indkommer ved Salget af de gamle Obligationer, bliver indsat i samme Bank. Selv om Markedet i det hele let kan optage Obligationerne, kunde dog godt en eller anden Bank, som havde overtaget Forpligtelsen til at afsætte et bestemt Beløb af de nye Obligationer til en eller anden Kurs, komme i Vanskeligheder, fordi den ikke havde likvide Penge og ikke kunde vente at faa den samme Sum ind ved Tilbagebetalingen af de gamle Obligationer, som den var forpligtet til at overtage af de nye; det er et Forhold, der naturligvis i særlig Grad gør sig gældende paa et noget snævrere Pengemarked. Der er ikke alene Spørgsmaal om en samlet